

Disciplinærmiddels Indførelse ere tilstræffelige. Sagen er jo den, at man ikke hidtil har hørt, at der i Tvangsarbejdshusene var Tvang til noget nyt Disciplinærmiddel, og det uagtet man i Tvangsarbejdshusene har den allervanskeligste Art af Folk for Ojeblikket, nemlig Drankerne. Det er den allervanskeligste Art at bringe under Disciplin. Forbrydelser af Tvangsarbejdere ser jeg bort fra, thi de rammes jo af Dom og Straf; der er kun Tale om Brud paa Disciplin. Men af dem, der skulle undergives Disciplin, ere selvfølgelig de Brag af Mennesker, der ere bukkede under for Ol og Brændevin, de allervanskeligste. Langt lettere at behandle er selvfølgelig en fysisk ordentlig Mand, selv om han har begaaet en Voldsforseelse. Derfor kan man da ganske rolig sige, at naar der ikke har vist sig Trang til ny Disciplinærmidler for de talrige Tilfælde af meget vanskelige Personer, nemlig Drankere og Vagangere, saa er der ikke nogen Sandsynlighed for, at der skulde vise sig nogen Trang til ny Disciplinærmidler for de ganske saa, der komme derind paa Grund af Domme i Henshold til denne Lov. Skulde det senere i Arbejdshusene, nogle eller mange, vise sig, at der var Trang til ny Disciplinærmidler, kan man altid overveje den Ting. Seg for mit Vedkommende tvivler ikke paa, ja, jeg er meget overbevist om, at man ved de eventuelle Overvejelser ikke vil komme til at sætte Bryg ind, men derom er det tidsnok at tale til den Tid. Nu for Tiden foreligger der intet, hvorefter man kan være opfordret til at indsætte ny Disciplinærmidler i Tvangsarbejdshusene, og Udvalget har derfor foreslaaet, at denne Slutningsbestemmelse, som intet har med Lovforslagets egentlige Opgave at gøre, udgaar.

Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale Udvalgets Forslag og indstille Lovforslaget til Vedtagelse med disse.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal, hvad angaar den foreliggende Betænkning og den ærede Ordførers Udtalelser, indskrænke mig til omtale de stillede Ændringsforslag. Hvad angaar det til § 1 under Nr. 1 stillede Ændringsforslag om at gøre offentlig Paatale afhængig af, at den fornærmede er en sagesløs Person, forstaaet saaledes som det altid har været forstaaet her, siden Frd. af 4de Oktober 1833 udkom, da kan jeg for saa vidt intet have derimod at erindre, som Ændringsforslaget netop gaar ud paa at opstille som Betingelse for den offentlige Behandling, hvad der var sat som Betingelse derfor i Regeringsforslaget. Lovforslaget blev jo nemlig paa dette Punkt

i det andet Ting ændret saaledes, at der blev indsat en anden Betingelse. Men det undrer mig saa rigtignok, at man, naar man finder, at den Betingelse, som var foreslaaet af Regeringen, var den rationelle Betingelse, saa ved Siden deraf har beholdt de Betingelser, som i det andet Ting bleve indsatte i Stedet for den, der fandtes i Regeringsforslaget, og har knyttet den offentlige Paatale til visse andre fattigste Omstændigheder ved Volds handlingen, som navnlig havde Hensyn til Overtrædelse af Politiforstrifter eller noget, som kan sættes i Klasse dermed. Sagen var nemlig den, at man i det andet Ting indrømmede, at det laa i selve den Tanke, som skulde realiseres ved Lovforslaget, at den offentlige Paatale burde finde Sted i de Tilfælde, hvor der forelaa Udslag af umotiveret Raahed ved Overfald af Personer, som ikke dertil havde givet nogen som helst rimelig Anledning. Naar man ikke desmindre fræveg dette, saa var det, fordi man havde en Betænknelighed, som altsaa Folketingets Udvalg ikke har haft, nemlig at man mente, at det kunde frembyde praktiske Vanskeligheder i det enkelte Tilfælde at anvende denne Regel, at saa slaaet fast, hvorvidt Betingelserne virkelig vare til Stede. Med fuld Bevidsthed om, at man ikke derved ganske ramte Tanken, satte man saa andre Betingelser ind, som man mente gav et klarere Grundlag for Bestemmelsen om offentlig Paatale, samtidig med at man indrømmede, at der ganske vist kunde forekomme Tilfælde, hvor Lovforslagets Tanke var til Stede, nemlig at det var sagesløse Personer, der raat vare blevne overfaldne, men hvor de paagældende dog ikke vilde blive ramte efter denne Lovbestemmelse. Naar man nu i dette Ting har fundet, at den Tanke, som fandtes i Regeringsforslaget, var det rigtige, saa ændrer det mig dog højstigen, at man har villet beholde Betingelser, som i det andet Ting kun vare blevne indsatte som et Nødmiddel, som det efter Formen bedste, men i Realiteten kun næstbedste, som vare indsatte, fordi man mente, at man ikke kunde saa det bedste. Der er dog noget besynderligt i, at man vil gaa hen og lovgive og paabyde offentlig Behandling for raa og tøjlesløse Volds handlinger mod Personer, men vil søje Betingelser dertil, som gøre, at offentlig Paatale i visse Tilfælde, hvor Lovgrunden fuldt ud er til Stede, dog ikke vil komme til Anvendelse. Det er jo nemlig selvfølgelig ikke vanskeligt at nævne Tilfælde, hvor en Person paa en meget oprørende Maade kan have begaaet en Handling, have begaaet den gentagne Gange, ja, jævnlig uden at han dog kan rammes af Loven. Han har